

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.III.9/2024/11. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2024. évi március hó 13. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2023. december 6. napján kelt 10.B.65/2022/65. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy

mellőzi a vádlottat sértett sértett részére kártérítés megfizetésére kötelező rendelkezését.

A bíróság Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2023. december 6. napjától, a mai napig 2024. március 13. napjáig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

Terhelt1 vádlott bejelentett lakcíme cím26. szám.

I n d o k o l á s

[1] Terhelt1 vádlottat a Veszprémi Törvényszék 2023. december 6. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 10.B.65/2022/65. számú ítéletében bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés], és ezért öt 7 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható. Kötelezte a vádlottat a sértett javára 141.402 forint bűncselekménnyel okozott kár megtérítésre, továbbá az állam javára 15.000 forint polgári jogi igény illetékének megfizetésére. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az ügyben felmerült bűnügyi költség megfizetésére is.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és a védője eltérő minősítésért és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.1/2023/6-I. számú átiratában a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást. A tényállás azonban részben megalapozatlan, a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján iratellenes, ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján szakértő2 igazságügyi orvosszakértő által készített szakértői véleményre figyelemmel helyesbítendő, hogy a vádlott által kivitelezett szúrás közepes erővel történt. Emellett a tényállás [13] bekezdése a jogi indokolásba tartozik.

[4] Kifejtette, ha a [71] bekezdés első mondatában szerepelő megalapozatlan ténymegállapítás, (miszerint a vádlott öngyilkosságot kísérelt meg) igaz lenne, azt enyhítő

körülményként kellene figyelembe venni. E tényre azonban bizonyítás nem folyt, csak a vádlott az egyik – „visszavont” – vallomásában utal erre. Ezt, mint iratellenes megállapítást mellőzni kell a tényállásból.

[5] A törvényszék logikai hiba nélkül tett eleget bizonyítékértékelő kötelezettségének. A felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok újraértékelését célozzák, melyek a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

[6] A tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont a vádlott büntetőjogi felelősségére, a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is helytálló. Ugyanakkor a [72] bekezdésben írt jogi indokolást helyesbítendő, mivel a vádlott az emberölés tipikus eszközét (13 cm pengehosszúságú, 2 cm legnagyobb pengeszélességű konyhakést) használva, egyízben közepes erővel a sértettet olyan helyen (mellkasán) szúrta meg, amely önmagában életfontosságú szerveket tartalmaz. Mivel pedig a szúrás erejétől a sértett a mögötte lévő ágyra esett, majd eszméletét veszítette, a vádlott megalapozottan gondolhatta, hogy a sértett halála bekövetkezik, s ezért távozott segítségnyújtás nélkül a helyszínről. Ebből pedig az a jogi következtetés vonható le, hogy a vádlott a magatartásának következményét kívánta. A vádlott ittasága folytán az alanyi oldal hiányzik, a tárgyi oldal elemeiből pedig egyértelműen az egyenes szándékra vonható le következtetés.

[7] A bünteteskiszabási körülményeket is pontosítani kérte az ügyészség: a cselekmény kísérleti szakban maradása rendkívül csekély enyhítő nyomatékkaal bír, mert a kísérlet befejezett és közeli volt. Nem enyhítő körülmény az a tény, hogy a cselekmény egymozzanatú volt és nem volt kitartó jellegű, továbbá a vádlott beszámítási képességét nem befolyásoló személyiségzavara sem enyhítő körülmény. A törvényszék tévesen értékelte enyhítő körülményként a vádlott részbeni beismerő vallomását, ugyanakkor a nyomozás során történt első gyanúsított kihallgatása alkalmával a vádlott úgy nyilatkozott, hogy a „szúrás pillanatára nem emlékszem” (első gyanúsított kihallgatás 8. oldal ötödik bekezdés utolsó mondata). Tehát a vádlott a legrelevánsabb körülményre nem tett beismerő vallomást. Összességében megállapítható, hogy a súlyosító körülmények nagyobb számban és nyomatékkaal vannak jelen, ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás súlyosítása indokolt és szükséges.

[8] A beszámításra, a feltételes szabadságra bocsátásból való kizárásra, a polgári jogi igényre, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezésekkel egyetértett.

[9] A másodfokú eljárásban a vádlott és a védője a minősítés változtatására irányuló fellebbezési indítványukat visszavonták, és a fellebbezést már csak az enyhítés irányában tartották fenn.

[10] A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában nem értett egyet azzal a főügyészségi állásponttal, amely szerint megalapozatlan ténymegállapítás, hogy a vádlott öngyilkosságot kísérelt meg. Álláspontja szerint ez a vádlott vallomásával bizonyított, és mivel nem volt vitatott az eljárás során, ezért erre további bizonyítás nem folyt.

[11] Ugyancsak nem értett egyet azzal a fellebbviteli főügyészségi állásponttal sem, hogy a vádlott a cselekményt egyenes szándékkal követte el. Az egymozdulatos cselekmény egyértelműen az eshetőleges szándékot támasztja alá, és az egyéb körülmények is azt igazolják, hogy a vádlott nem kívánta a sértett halálát.

[12] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként a cselekmény kísérleti szakban maradását, azt, hogy nem volt kitartó jellegű, a letartóztatás hosszabb tartamát és a vádlott személyiségzavarát. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a vádlott által okozott sérülés nem okozott közvetlen életveszélyt, és azt sem, hogy a vádlott a cselekmény után öngyilkosságot kísérelt meg, valamint a vádlott

rendezett körülményeit (állandó munkahely), továbbá a vádlott rossz börtöntűró képességét. A másodfokú eljárásban felmerült enyhítő körülményként kérte értékelni a vádlott tényfeltáró, a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, a megbánó magatartását, a bocsánatkérését és a sértett javára megfizetett kártérítést. A fellebbezéséhez csatolta a sértett javára szóló kártérítési összeg megfizetését alátámasztó átutalási iratokat.

[13] A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyész képviselője fenntartotta az átiratban foglalt indítványát. Álláspontja szerint a vádlott és védő által bejelentett fellebbezések irányára tekintettel a felülbírálat teljeskörű. Kiemelte, hogy nem történt az eljárás során abszolút vagy relatív hatályú szabálysértés.

[14] A tényállás korrekciójára vonatkozó indítványát változatlan formában fenntartotta. szakértő2 igazságügyi orvosszakértő azt rögzítette szakvéleményében, hogy a vádlott szúrása legalább közepes, nagy erővel történt. Az elsőfokú bíróság abból következtetett a szúrás nagy erejére, mivel a sértett egyik bordája eltört, ezzel azonban gyakorlatilag felülmérlegelte a szakértői véleményt, amely törvénysértő.

[15] Vitatta, hogy a terhelt beismerő vallomást tett volna, ami enyhítő körülményként értékelendő.

[16] A vádlott az első gyanúsított kihallgatásakor, illetve a nyomozási bíró előtt tett vallomásában ténybelileg valóban elismerte a bűncselekményt. Elmondása szerint megtörténhetett, ugyanakkor nem emlékezett magára a szúrás pillanatára. Majd a vádlotti védekezésben gyökeres fordulat állt be, amikor megismerte az igazságügyi genetikai szakértői véleménynek a tartalmát. Innentől arra helyezte a hangsúlyt, hogy a sértett saját magát szúrta meg. A törvényszék azonban nem fogadta el – helyesen – a vádlottnak ezen megváltoztatott védekezését, és az ítéleti tényállását a sértett és a további tanúk vallomásaira, a szakértői véleményekre, és az okirati bizonyítékokra alapította.

[17] Kiemelendő a sértett vallomásaiból, hogy mindvégig következetesen hangsúlyozta, hogy őt a vádlott szúrta meg és senki más. Maga a szúrás előzmény nélküli volt, tehát a vádbeli időpontban történt italozás során sem szóváltás, sem veszekedés, sem verekedés nem volt a vádlott és a sértett között.

[18] szakértő2 igazságügyi orvosszakértő a nyomozás során készített szakvéleményét fenntartva hangsúlyozta, hogy a sértett sérülése közvetetten volt életveszélyes. szakértő3, szakértő4 szakértőpáros pedig fenntartották, hogy a vádlottnál kimutatott személyiségzavar a beszámítási képességét nem érinti. Ez az enyhítő körülmények közül mellőzendő.

[19] A genetikusszakértő a tárgyaláson magyarázatot adott arra, hogy miért nem volt megtalálható a vádlott DNS-e a bűnjelként nyilvántartott késnek a markolatán. E körben előadta, hogy ez függ attól, hogy mennyi ideig, milyen erővel fogja a vádlott az inkriminált kést, annak milyen érdes a felszíne. Nem feltétlenül kimutatható a kést rövid ideig megragadó, majd azzal szűrő személy biológiai anyagmaradványa a markolaton. Ha az elkövetőtől származó anyagmaradvány nincs a kés markolatán, az még nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem fogta a kezébe, vagy nem használta rövid ideig. Kérdésre kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a kézmosás jelentősen csökkenti az izzadmánynak a mennyiségét.

[20] Kétségtelen, hogy az igazságügyi orvosszakértő nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy a sértett saját magának okozta volna a szúrást, azonban a bíróság a fenti bizonyítékokat mérlegelve a sértetti vallomást, és az azokat alátámasztó bizonyítékok tartamát fogadta el, és erre alapította az ítéleti tényállását.

[21] A mérlegeléssel megállapított tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont a vádlott büntetőjogi felelősségére, a bűncselekmény jogi minősítése is törvényes.

[22] Fenntartotta, hogy egyenes szándékkal történt szúrásra vonható le jogi következtetés a tényállásból. Abból, hogy a sértett a szúrás erejétől a mögötte lévő ágyra esett, majd az eszméletét veszítette, a vádlott nyilvánvalóan gondolhatta, hogy a sértett meghalt, innentől kezdve segítségnyújtás nélkül távozott a helyszínről.

[23] Az ügyész a bünteteskiszabási körülmények helyesbítésére vonatkozó indítványát is fenntartotta.

[24] Nem értett egyet azzal, hogy enyhítő körülmény lenne, hogy a sérülés nem eredményezett közvetlen életveszélyt, hiszen a tényállásban rögzítésre került az is, hogy orvosi beavatkozás nélkül a sértett halála következett volna be. Kétségtelen, hogy becsatolásra került a vádlott részéről egy beismerő vallomás, de a nyilvános ülés által meghatározott keretekre figyelemmel az nem vehető figyelembe, tekintettel arra is, hogy nem a büntetés kiszabási körülmények közé sorolandó ezen okirat. A vádlott bocsánatkérésének mint enyhítő körülménynek a nyomatéka minimális.

[25] A fentieket összegezve megállapítható, hogy a súlyosító körülmények nagyobb számban és nagyobb nyomatékkal vannak jelen, ezért a büntetés súlyosítása indokolt.

[26] A vádlott védője hangsúlyozta, hogy a másodfokú eljárásban a vádlott tett egy írásbeli nyilatkozatot, amelyben a bűncselekmény elkövetését beismerte, és a bűnösségére kiterjedő, tényfeltáró vallomással élt. Ezért a felmentésre irányuló fellebbezést visszavonta.

[27] Az enyhítés végett bejelentett fellebbezést és annak írásban benyújtott indokolását változatlanul fenntartotta. Kiemelte, a vádlott tudja, hogy büntetést fog kapni. Azt is tudja, hogy a bűncselekmény tárgyi súlya miatt ez sok évet jelent. Ugyanakkor a bíróságnak olyan hosszú tartamú büntetést kell kiszabni, hogy a vádlott, még normális mentális állapotban és megfelelő háttérrel tudjon szabadulni, és a társadalom hasznos tagja lehessen.

[28] Álláspontja szerint a büntetési célok Terhelt1 vádlott esetében az elsőfokú bíróság által kiszabott kisebb tartamú szabadságvesztés büntetéssel is elérhetőek, ezért annak enyhítését indítványozta.

[29] Végül utalt arra, hogy nem ért egyet az ügyészség súlyosításra irányuló indítványával. Az megalapozatlan és indokolatlan is, ezért a másodlagos indítványa az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

[30] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában bocsánatot kért a büntetőeljárás összes résztvevőjétől, de legfőképpen a sértettől. Előadása szerint nem tud választ adni, hogy miért tette, de vállalja érte a felelősséget. Biztos benne, ha nem fogyasztott volna alkoholt, akkor nem történt volna meg ez a bűncselekmény. A jövőben szeretne alkoholmentes, normális, dolgos jövőt élni, a bv. keretein belül jelentkezett egy alkoholprevenció foglalkozásra is, és ezt szeretné kint is folytatni.

[31] Figyelemmel arra, hogy a másodfokú eljárásban a vádlott és a védője a Be. 587. § (3) bekezdése alapján az ott írt feltételek megtartásával az eltérő minősítés tárgyában – a vádlott javára - bejelentett fellebbezést visszavonták, a vádlott és a védő fellebbezése (ahogy az ügyészség fellebbezése is) a felülbírálat időpontjában kizárólag a büntetés mértékét támadta a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján. A Be. 590. § (1) (2) és (3) bekezdésében írtakra figyelemmel, ha a fellebbezést kizárólag az 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül.

[32] A bejelentett fellebbezések tartalmára és a felülbírálati korlátra figyelemmel, az ítéltábla a törvényszék ítéletének felülbírálata során a Be. 591. § (2) bekezdése és Be. 590. § (3), (5) és (7) bekezdései szerint járt el, melynek eredményeképpen sem az ügyészség súlyosításra, sem a védelem enyhítésre irányuló fellebbezését nem ítélte alaposnak.

[33] A korlátozott felülbírálat keretében az ítéltábla vizsgálta a Be. 590. § (5) bekezdése alapján, hogy volt-e olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértés, amely miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének lenne helye, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, a terheltet fel kell-e menteni vagy meg kell-e szüntetni az eljárást, illetve a bűncselekmény minősítése törvényes-e, továbbá vizsgálandó a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezés, amely jelen eljárásban a fellebbezés tárgya. Hivatalból vizsgálta emellett az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket is.

[34] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan a Be. 607. § (1) bekezdésben és a Be. 608. § (1) bekezdésben rögzített hibát, hiányosságot, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezhette volna és mely a felülbírálatot gátolta volna.

[35] A vád 2022. december 9. napján történt érkezését követően a törvényszék az ügyet előkészítő ülésre tűzte ki 2023. március 1. napjára. Az előkészítő ülésen a vádlott nem ismerte el vád szerint a bűnösségét, és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, így a bíróság tárgyalást tűzött ki. A folytatólagosan tartott tárgyalási napokon a törvényszék kihallgatta a vádlottat, a sértettet, a sértett testvéreit, élettársát, a sértettet ellátó mentőöket, a helyszínen jelen volt rendőrt, valamint a vádlott és a sértett viszonyával kapcsolatban nyilatkozni tudó tanúkat, a vádlott és védője által indítványozott tanúkat, így pl. a bv. pszichológust, és a vádlott a volt élettársát. Meghallgatta az igazságügyi elmeorvosszakértői véleményt készítő szakértőket, a genetikus szakértőt, a sértett sérüléseit vizsgáló szakértőt, a véleményeiket a tárgyalás anyagává tette.

[36] A tényállás körében szükséges bizonyítékokat a törvényszék a tárgyalás anyagává tette, így az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat feltárta, és logikai hibáktól mentes mérlegeléssel adott számot arról, hogy miért állapította azt meg.

[37] Az ítéltábla a Be. 591. § (2) bekezdése és az 583. § (3) bekezdés alapján nem vizsgálhatta az elsőfokú ítélet megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Így az elsőfokú ítéletben rögzített szűrés ereje sem lehetett felülbírálat tárgya.

[38] A megállapított tényállásból a törvényszék helyesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, a terhére megállapított bűncselekmény minősítése törvényes, megfelel az anyagi jog szabályainak, a jogi indokolás azonban kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

[39] A törvényszék helyesen mutatott rá ítéletének [67] bekezdésben, hogy az emberölés elkövetési magatartása nyitott törvényi tényállás: a Btk. 160.§ (1) bekezdése szerint, „aki mást megöl”, az valósítja meg.

[40] Helyesen utalt a törvényszék arra, hogy az elkövetéskori aktuális alanyi tudatartalomra, ezáltal az elkövető szándékára a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozatának iránymutatása szerint az ügyben feltárt alanyi (szubjektív) és tárgyi (objektív) tényezők alapján lehet következtetést vonni.

[41] Az alanyi oldal vizsgálata azonban, ahogy azt a törvényszék is rögzítette az ítéletében nehézséget okozott, figyelemmel a vádlott által előadottakra, és arra, hogy a vádlott ittás állapotban követte el a cselekményt. Így nem kerülhetett feltárássra a cselekmény indítóoka, hiszen erre sem a vádlott, sem a sértett nem tudott nyilatkozni, a cselekményhez vezető pszichikus folyamat feltárása sem vezethetett ezen okból eredményre.

[42] Ugyanakkor a bírói gyakorlatban rögzült, az EBH2004. 1102. számú eseti döntésben is írt elv, miszerint az önhibából leittasodó, s ennek következtében tudatzavar állapotában bűncselekményt elkövetőt olyannak kell tekinteni, mint akinek a beszámítási képessége teljes. A minősítés körében – a tárgyi oldal beható vizsgálata alapján – kell eldönteni azt, hogy az alanyi oldal teljessége esetén a magatartás miként minősülne [1978. évi IV. törvény 24. §, 25. §, 166. § (1) bek., 16. §].

[43] Utal az ítéltábla a BH2023. 88. számú eseti döntés I. pontjában kifejtettekre, amely szerint az emberölés büntetnének megállapításához nem szükséges a bántalmazást megelőző ölési szándék megléte, azaz a sértett megölésének előzetes elhatározása. A cselekmény végrehajtása során kialakuló rögtönös szándék ugyanúgy megalapozza az élet elleni bűncselekmény megállapítását, mint az előzetesen meglévő ölési szándék.

[44] Mindezekre figyelemmel a tárgyi oldal vizsgálata kiemelt jelentőségű a vád tárgyává tett cselekmény megítélésében. Az elsőfokú bíróság a tárgyi oldal körében kellő alaposággal tárta fel az elkövetés eszközét, az elkövetés körülményeit és módját, az okozott sérüléseket.

[45] Ahogy a jogegységi határozat is rögzíti, a kés tipikus, az élet kioltására használt eszköz.

[46] Az elkövetés módja, erő kifejtés vizsgálata során helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott olyan erővel szúrta meg a sértettet, hogy az V. bordája is eltört. Jelentőséggel bír a cselekmény megítélése körében a szúrás irányítottsága, a sérülés helye, mellyel kapcsolatban rögzíthető, hogy a vádlott a sértett bal mellkasfelébe szúrt. E körben helytállóan mutatott rá a törvényszék az ítélet [69] bekezdésben, hogy köztudomású tény, miszerint a mellkas, annak bal oldala, a szív helye, amely létfontosságú szerv.

[47] A törvényszék álláspontját az ítéltábla a BH2023. 234. számú eseti döntésben foglaltakkal egészíti ki: a kifejezetten élet kioltására szolgáló és alkalmas eszköz használata esetén csak akkor merülhet fel az ölési szándék hiánya, ha az elkövető azt kifejezetten úgy alkalmazza, hogy a halálos eredmény ne állhasson elő, és hatékony intézkedést tesz a halálos eredmény elkerülése érdekében.

[48] Ilyen magatartás azonban a jelen ügyben nem állapítható meg a vádlott javára, sőt, a fentiekben kifejtettek szerint a tárgyi tényezők alapján az rögzíthető, hogy a vádlott a sértett halálának bekövetkezésébe nem csak belenyugodott, hanem az ölési cselekményt egyenes szándékkal követte el. Más módon nem magyarázható az, hogy a sértettet mellkason szúrta.

[49] A sértett halála a szakszerű orvosi segítség miatt nem következett be, így az elsőfokú bíróság törvényesen minősítette emberölés büntette kísérletének a Btk. 160. § (1)

bekezdés alapján a vádlott cselekményét, mely - az indokolás ítéltábla általi pontosításával - mindenben helytálló.

[50] A büntetés kiszabása körében irányadó tényeket is nagyrészt helyesen tárta fel a törvényszék, azonban azokat nem mindenben a súlyuknak megfelelően értékelte. Az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként értékelte a vádlott cselekményének egymozzanatú voltát, azt, hogy nem volt kitartó, ugyanakkor ez nem minősül enyhítő körülménynek. A büntetés kiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK vélemény alapján éppen az elhúzó cselekmény (kitartó szándék) lehet súlyosító körülmény (10. pont), ezért az ítéltábla ezen enyhítő körülményt mellőzi.

[51] Helyesen rögzítette a törvényszék, hogy a részbeni beismerő vallomás csekély mértékben vehető figyelembe, ugyanis az 56. BK vélemény szerint a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás enyhítő körülmény, igaz a részbeni beismerés is az lehet (11. pont). Nagyobb a nyomatéka, ha az felderítő jellegű; ilyen esetben a cselekmény egészére kiterjedő beismerésnek a bűnösség részbeni tagadása mellett is enyhítő hatása van. Az elkövető megbánó magatartása, az eredmény elhárítására irányuló tevékenysége, a cselekmény megbánását kifejező komoly öngyilkossági kísérlete enyhítő lehet, de erre csak a vádlotti vallomás áll rendelkezésre.

[52] Mellőzte az ítéltábla az enyhítő körülmények sorából a vádlott személyiségzavarát, mivel a beszámítási képeséget nem befolyásoló személyiségzavar nem enyhítő körülmény az 56. BK vélemény értelmében.

[53] Helyesen értékelte súlyosító körülményként az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a terhére megállapított cselekményt a korábbi jogerős végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélté után, a próbaidő letelte után bő fél évvel követte el. További súlyosító körülmény az is, hogy az élet testi épség elleni bűncselekmények nagy számban elszaporodtak.

[54] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által értékelt enyhítő körülmények mellett további nyomatékos enyhítő körülményként értékelte, hogy a vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a sértett részére az általa kért kártérítést megfizette, valamint az azóta eltelt, fogvatartásban töltött időt is.

[55] Az elsőfokú bíróság a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján helyesen rögzítette, hogy a vádlott terhére megállapított büntetési tételkeret 5-15 évig terjedő szabadságvesztés alapján a középérték 10 év.

[56] Az ítéltábla szerint tekintettel arra, hogy a vádlott terhére a súlyosító körülmények az enyhítő körülményekhez viszonyítva az elsőfokú bíróság által megállapítottnál nagyobb számban és nyomatékban állapíthatók meg, a cselekmény kísérleti szakban maradása ellenére is a büntetési célok a törvényi minimumnál súlyosabb, de a középértéket el nem érő határozott tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetők el. A törvényszék által meghatározott büntetés igazodik a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, a személyében meglévő társadalomra veszélyességhez és a bűnösségi körülményekhez, ezért annak sem enyhítésére, sem súlyosítására az ítéltábla nem látott indokot.

[57] Az ítéletnek a feltételes szabadságra bocsáthatóságból kizárásra, az előzetes fogvatartás beszámítására, a lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései is törvényesek.

[58] A vádlott a védője útján igazolta, hogy a bűncselekménnyel okozott kárt a sértettnek mint magánfélnek a másodfokú eljárás során megtérítette, ezért az ítéltábla a megfizetésre kötelező elsőfokú rendelkezést mint okafigyottat mellőzte. Tekintettel arra, hogy a kártérítés megfizetésére az elsőfokú ítélet kihirdetése után került sor, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 58/A. § (1) bekezdés b) pontja szerinti mérsékelt illeték alkalmazására nem volt törvényes lehetőség. Ezért a vádlottnak a polgári jogi igényhez kapcsolódó illeték teljes összegét kell megfizetni.

[59] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdés értelmében – az indokolás helyesbítése mellett - helybenhagyta azzal, hogy rögzítette a vádlott tényleges bejelentett lakcímét.

[60] A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) - (2) bekezdései alkalmazásával.

Győr, 2024. március 13.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
előadó bíró

Dr. Péntek László sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ezzel a végzéssel a Veszprémi Törvényszék 2023. december 6. napján kelt 10.B.65/2022/65. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2024. március 13.

Dr. Széplaki László sk.
a tanács elnöke